



DANIEL KREJČÍK

nadělení

příběhy kluka ze zámku

mladá fronta

Nadělení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Daniel Krejčík
Nadělení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

nadělení

DANIEL KREJČÍK

nadělení

příběhy kluka ze zámku

mladá fronta

~ Věnováno mému největšímu nadělení – Matesovi ~

obsah

01/	Jak si umět dobře přát	15
02/	Lékař duší z pohřebáku	19
03/	Všechny báječné věci: 666. Koupit si zámek	25
04/	Mates	31
05/	Jestli si tohle u mě Mates někdy vyžehlí...	37
06/	Kdybych neměl díru v peněžence	43
07/	Pomozte nám splnit vaše sny!	47
08/	Rakvičku za zámek?	55
09/	Hejkal!	59
10/	Práce šlechtí, ale šlechtice z vás neudělá	67
11/	Odvaha, nebo bláznovství?	71
12/	Řekni, kde ty hejtři jsou? Co se s nima mohlo stát?	79
13/	Život na zámku fakt není Život na zámku	87
14/	Snídaně na saních	93
15/	Radši nezkoušet! Ani na vlastní nebezpečí	97
16/	K životu na zámku mám jednu poznámku	107
17/	Oslí můstek z Laponska do zámecké zoo	111
18/	Co s tím zámkem vlastně budem dělat?	121
19/	Pojďte dál a nezouvejte se!	127
20/	Když se gibbon vydává za muflona, tak si přišel pro buchty	137

21/	Přeju si už jen světlo na konci jeskyně	143
22/	A budou sem za váma lítat až z Japonska!	153
23/	Nekonečná láska	159
24/	Nikdo přece nemůže mít všechno	167
25/	Herectví – svět, kam se dá utéct?	175
26/	Někde, kde nebylo nic, něco je!	185
27/	Emma	191
28/	Pan Jirka	197
29/	Vracíme se zpátky do Prahy!	203
30/	Jak dobře jsem si přál?	211



Zamyšlena stála před splněným snem.


/Gustave Flaubert: Salambo/





01/

Jak si umět dobře přát



Tuhle otázku si pokládám celej život. Přát si dobře je těžká a nevděčná práce. Člověk si totiž mnohdy přeje věci, který pro něj nejsou dobrý. Přejete si třeba bílý tenisky. A pak se stane, že je najednou dostanete. Radujete se, jako by vám vyšlo šťastných deset. A najednou stříh. Všechno vám to začne dotejkat.

Třeba to, že s nima nemůžete bez rizika skákat přes kaluže, nemůžete jít po dešti do lesa, musíte si je ručně čistit kartáčkem na zuby a bělicí pastou, holt se o ně pořád musíte starat. Prostě máte bílý tenisky.

A pak vám dojde: nebylo mi líp bez těch bílejších tenisek? Říkáte si, proč jsem si nepřál třeba bílý tenisky, co se nikdy nezašpiněj? Nebo bílý tenisky, který nebudou moje, a nebudu se o ně muset starat? Nebo proč jsem si nepřál 365 párů bílejších tenisek, ať si každý den v roce můžu vzít nový?

Aby si člověk dobře přál, musí velice dobře formulovat, co chce. Někdy si přejete partnera chytrýho, vtipnýho, krásnýho, takovýho a makovýho, ale třeba úplně zapomenete zmínit, že chcete, aby byl normální. Někdy si přejete žít si jako na zámku, ale úplně se vám vykouří z hlavy, že byste měli dodat, že si přejete žít jako na opraveném zámku. Možná jste si jako děti přáli stát se slavnými herci, ale nedošlo vám, že společně s tímhle přáním jste měli dodat, že ho chcete jenom v balíčku s velkou dávkou štěstí, nervů a hromadou talentu. Snažil jsem se dopídit toho, jaký přání mi úplně změnilo život. A pak jsem nevěřícně koukal, jak se můj vozík na horské

dráze života rozjíždí šílenou rychlostí a za zběsilého řevu plného nadšení a hrůzy se ženu za splněním úplně obyčejného přání.

Celý to začalo tak, že jsme vedle sebe s Matesem seděli u stolu v našem pražském bytě, a ze mě vypadla ta osudová věta: „Matýsku, přemýšlels někdy nad tím, že bychom se odstěhovali z Prahy?“

Náš vztah byl tou dobou na pomezí dvou fází: tý, kdy máte na očích ještě čerstvě naleštěný růžový brýle, a tý druhý, kdy víte, že za použití správné taktiky vašeho partnera prostě ukecáte. Že ještě pár měsíců máte tu moc a on vám snese levou zadní modrý z nebe. Taktika je dost jednoduchá: zaměřte cíl, buďte pozitivní, nenásilně maskujte strategii naivitou, dotkněte se jeho ruky a rozhybejte koutky – úsměv přesvědčuje mozek vašeho partnera, že situace se vyvíjí správným směrem, a vy víte, co děláte.

Na Matesa to působí. Zvedne oči od knížky, zamyslí se, podívá se na mě – vidí, že se usmívám, a začne mu to vrtat v hlavě. Já mezitím tajně prožívám pocit vnitřního vítězství a zároveň se stydím za to, že neprokoukl, co se vlastně za mou otázkou skrývá.

„Tak co ty na to, Matýsku, hm?“

Ano, tenkrát to byla ještě doba, kdy jsem Matesovi říkal Matýsku. Věděl jsem, proč to dělám. A taky vím, proč mu od doby, co odpověděl, říkám hlavně Mates.

„Daní, ne. Copak nám tady není dobře? Chodíme do divadel, na výstavy, na přednášky, do kaváren, parků, kina, restaurací, máme doma radiátor, elektriku, teplá voda nám teče z kohoutku, jen co jím otočíme, máme úspory, spoustu času na sebe a naše kamarády, vždyť to je sen. Zůstaneme bydlet tady.“

Tohle Mates říct mohl (nebo měl), ale neřekl. Na mou otázku nevinně a vlastně i s nadšením odpověděl: „Vlastně... proč ne? Tak já něco najdu.“

Dal jsem mu pusu a měl jsem pocit, že všechno jde podle plánu. Chytil se. Já měl radost, že jsem pochopil, jak se stát

pánem našeho vztahu. Měl jsem potměšilou radost, že jsem ho převezl, a on mě neprokoukl.

Nepřál jsem si, abychom se z Prahy někam odstěhovali. To byla jen záminka, abych Matesa dovedl k tomu, aby se mi splnilo mnohem rafinovanější přání.

Tenkrát jsem si totiž přál mít dítě.

Přál jsem si vytvořit s Matesem rodinu, přál jsem si mít život jako z pohádky, poznat, co je to ta nikdy nekončící láska.

Věděl jsem, že Matesa k tomu v Praze, kde se neustále musí za něčím honit a o něco se rvát, nepřesvědčím, že na to, aby byl rodič, nebude mít přes samou práci a studium ani pomyslení. Že bude tvrdit, že je kolem nás neustále spousta výzev, které můžeme zdolávat. Věděl jsem, že cesta za naším dítětem musí vést přes bydlení mimo centrum Prahy, věděl jsem, že to moje vysněný malý nadělení bude vykoupenny hodinami práce na zahradě v nějakém malém domečku na předměstí Prahy. I když je mi zahradničení příjemný asi jako práce v pohřební službě, byl jsem to ochoten přijmout, abych se stal rodičem malého prince nebo malý princezny.

Měl jsem pocit, že jsem Matesa chytil na udičku, vládnou našemu vztahu a jsem filuta roku.

A pak jsem za tuhle lest tvrdě zaplatil. Mates mi na cestě za splněním jednoho z mých přání dal pořádně napít mů vlastní medicíny. Převzal opratě a stal se pánem mého života. O tom, že skončím zmrzlej na rozpadlém zámku, daleko od civilizace a od lidí, blízko srnkám, s oslem na vodítku, o tom jsem tenkrát neměl sebemenší tušení...

Přát si je umění. Musíte si představit, jaký by to opravdu bylo, kdyby se vám vaše přání splnilo. Někdy, když ho – tak jako já – špatně formujete, se vám totiž může to přání splnit oklikou. Jako mně.



02/



Lékař duší z pohřebáku



Jmenuju se Dan. Narodil jsem se do malého města v srdci Českého ráje, do Sobotky. Narodil jsem se do rodiny, která vlastní pohřební službu.

Abych byl přesnější, tak to není jen tak obyčejná pohřební služba, ale rodinná pohřební služba, která se dědí z generace na generaci. Měl jsem jasně předurčeno, že vychodím soboteckou základku a stanu se již pátým pokračovatelem rodinného řemesla.

Někde jsem četl, že to, jaké máte dětství, se na vás v dospělosti dost podepíše. Na mně se to teda podepsalo. Jako malej jsem musel velmi často hrát se spolužáky hru „Koho se Daník dotkne, tak je jako mrtvej!“ nebo na mě pokřikovali tu hlášku, kterou ve filmové Popelce tak něžně pronášela Libuška Šafránková: „Dáňo, máš tváře umouněný od popela, ale od komínu to nemáš...“ Neměl jsem nikdy skicák, maloval jsem si obrázky na zkažený výtisky parte, rozdával je pozůstalým, abych jim dělal radost, místo modelů parníků jsem skládal se svým dědou dřevotřískové rakve na kremaci v rakvárně, chodil jsem s babičkou zametat hroby na hřbitovy, táta mě neučil chytat ryby, ale navlíkat ponožky nebožtíkům na nohy, maminka mě zase neučila napsat správně adresu na pohled domů z tábora, ale sepisovat parte pro pozůstalé.

Když jsem byl malej, měl jsem sen, že se stanu lékařem.

Ale už jen pomýšlení na to, že rodině tenhle svůj plán oznámím, znamenalo počítat s tím, že všichni moji příbuzní můžou dostat infarkt. Byl jsem asi jediný dítě na světě, jehož

rodiče nechtěli mít ze syna doktora. Můj táta se pokaždý, když slyšel sirénu projíždějící sanitky, ke mně otočil a pronesl: „Slyšíš je? Tak přesně kvůli těmhle parchantům máš tak malý kapesný!“ Pohřebáci prostě nemají doktory rádi. Jsou holt jejich přímí konkurenti. Takže je jasný, že jsem doma nemohl jen tak ohlásit, že bych chtěl bejt doktor, moji pohřebáckou rodinu by to zabilo.

Jednou jsem v televizi slyšel, že „herec je doktor duší“. Tak jsem se rozhodl, že budu herec aneb lékař v utajení. Budu lidi léčit smíchem, proti tomu snad doma nebudou nic namítat, zvláště když se celá naše rodina vyznačovala smyslem pro ten nejčernější humor.

Moje přání být hercem rodina přijala s klidem. Shodli se na tom, že když budu špatný herec, vrátím se z Prahy hezky pěkně do pohřebky, budu pronášet smuteční řeči, zpívat umíráčky, a když mě někdo v tom hereckém světě naučí brečet na povel, tak si můžu sem tam bokem přivydělat i jako plačka na pohřbech. Že prý dokud se bude na světě umírat, tak se neztratím.

Navzdory tomu, jak těžko dosažitelný pro mě bylo stát se hercem, tak jsem se jím opravdu stal. Začal jsem hrát v pražských divadlech, zamiloval se do dabingu, rozhlasu, měl první role před kamerou. Byl jsem kluk z malého světa, co často snil o velkém světě, a jednoho dne se mu to přání splnilo. Nikdy za to nepřestanu být vděčný.

